20/08/2019

Η μητέρα ενός ιερέα γράφει…

/ Ορθόδοξες Προβολές

Συγκλονίζουν τα λόγια μιας μητέρας για την χειροτονία του γιου της.

Η παρακάτω επιστολή γράφτηκε την επομένη της χειροτονίας ενός νέου κληρικού από τη μητέρα του και δημοσιεύεται στην σελίδα της Ορθόδοξης Αποστολής της Τανζανίας στο Facebook .

«Αγαπητή μου φίλη,
Ευλογημένο και δοξασμένο το όνομα του Θεού! Είμαι μητέρα ενός ιερέως.

Προ τριάντα ετών ο Θεός μου χάρισε αυτό το παιδί. Θυμάμαι ότι ήμουνα τρελή από χαρά. Γεμάτη ευτυχία. Το αισθανόμουνα να ζει κοντά μου, άπλωνε τα χέρια του και το άγγιζα στην κούνια του, σαν για να βεβαιωθώ, ότι το κατέχω πραγματικά.

Ω, πόση είναι η διαφορά μεταξύ της χαράς εκείνης και αυτής που πλημμυρίζει σήμερα την ψυχή μου από ένα καινούργιο αίσθημα! Είμαι σήμερα η μητέρα ενός ιερέως!

Αυτά τα χέρια που μικρούτσικα τα γέμιζα φιλιά εδώ και τριάντα χρόνια, αυτά τα χέρια είναι αφιερωμένα, αυτά τα δάκτυλα ήγγισαν τον Θεό!!!

Πως να σου περιγράψω την χθεσινή τέλεση του ιερού Μυστηρίου της χειροτονίας!

Ήμουνα εκεί. Μπροστά. Έβλεπα το παιδί μου να στέκεται όρθιο, να κλίνει το κεφάλι του, να γονατίζει μπροστά στην Αγία Τράπεζα, να σηκώνεται συντετριμμένο μετά την επίθεση των χειρών του Επισκόπου στο κεφάλι του.

Άκουσα και ΄γω κλαίγοντας τα λόγια: « Η θεία Χάρις η τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα, προχειρίζεται τον …». Άκουσα το όνομα του. Άκουσα, άκουσα, άκουσα τα φτερουγίσματα των αγγέλων που είχαν έλθει εκεί.

Ω, το παιδί μου ιερεύς! Αδυνατώ να σου περιγράψω τα συναισθήματα της στιγμής εκείνης. Ήταν η έκσταση μιας χριστιανής μητέρας.

Έλεγα: Σ’ ευχαριστώ Χριστέ μου. Σ’ ευχαριστώ. Μέχρι τώρα ήταν δικό μου. Εγώ κατέβαλα κάθε προσπάθεια για την μόρφωση της ψυχής του. Τώρα δεν είναι πλέον δικός μου, είναι αποκλειστικά δικός Σου.

Κύριε Σου ανήκει. Διαφύλαξε τον από κάθε κακό. Είναι το άλας της γης, προφύλαξε τον. Κύριε μου, Σε αγαπώ και τον αγαπώ. Γέμισε τον με τις δωρεές του Παναγίου Πνεύματος. Τον σέβομαι και τον ευλαβούμαι, είναι ο ιερεύς Σου!

Ειρήνη ανέκφραστη είχε πλημμυρίσει την ψυχή μου. Τα μάτια μου είχαν γεμίσει από δάκρυα, από δάκρυα χαράς, αγάπης και ευγνωμοσύνης. Είχα στη ζωή μου πολλές καλές μέρες.

Αυτή όμως, χωρίς άλλο, ήταν η ωραιότερη.

Αλλά δεν μπορώ να συνεχίσω την επιστολή, τα δάκρυα μου μουσκεύουν το χαρτί, είναι δάκρυα ευτυχίας».